

[Niels Helveg Petersen]

offentlig debat fra denne talerstol. Det er det, der er problemet.

Markedsudvalgets kontrol er jeg helt på det rene med; hvordan den fungerer, kender jeg så godt som hr. Ivar Nørgaard. Men vi har altså et ønske, som tidligere har været udtrykt i et beslutningsforslag om, at væsentlige direktivforslag og forordninger skal komme til en orienterende førstebehandling her i salen. Det er ikke noget, som er opfundet til lejligheden. Det vil man kunne finde ved at gå tilbage i forslagslisten: Det er det, som det ændringsforslag, vi behandler i dag, er en opfølgning af, kan man sige. Det er en konsekvens af den tankegang, der ligger bag dette ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er netop sagen. Når man ikke vil tage denne forudgående debat, siger man: ja men så tager vi den i markedsudvalget, der er et lukket udvalg, hvorfra der ikke refereres. Man kan naturligvis referere sine egne taler, men man kan ikke referere andres, og så får offentligheden ikke besked.

Både hr. Ivar Nørgaard og hr. Camre ved jo, at det gang på gang sker, at ministeren møder op og beder om at få et hurtigt mandat til at handle i EF, og så kan man ikke engang gå med til, at det bagefter skal behandles i salen! Her har vi et oplagt tilfælde, hvor man kan sikre, at det dog i hvert fald efterfølgende kommer til en offentlig debat i salen, hvad det egentlig er, der sker med den danske befolknings hverdag. Hr. Ivar Nørgaard ved, at der både fra den regering, han deltog i, og den regering, vi har siddende nu, kan trækkes det ene eksempel frem efter det andet på, at man kommer i sidste øjeblik. Tænk bare på, hvad der sker omkring fiskeriet. Man kommer i sidste øjeblik og siger: jeg skal have mandatet nu, for ellers kører toget, og så bliver vi sat ud på et sidespor.

Her har vi et område, nemlig toldloven, hvor vi kan sikre, at der kommer en offentlig debat om de ting, der sker med befolkningen. Hvorfor ville man dog ikke være med til det?

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Dengang det radikale venstre fremsatte sit beslutningsforslag, var flertallet her i folketinget af den klare overbevisning, at det ville føre til overordentlige vanskeligheder på forhånd at skelne mellem, hvad der var væsentligt og ikke væsentligt, og jeg husker, at hr. Niels Helveg Petersen selv i debatten fremførte, at der var tusindvis af direktiver og forordninger. Derfor er det ikke muligt på forhånd at gøre det.

Nu siger hr. Bernhard Baunsgaard, at så kunne man da i hvert fald gøre det efterfølgende, og nu vil de radikale sikre det i denne sag. Hvis det virkelig skulle være et væsentligt område, det, vi nu behandler, hvis det er et eksempel på, hvad der er væsentligt, vil det betyde, at tusindvis af direktiver om året skulle behandles her efterfølgende. Hvis denne sag hører til blandt dem, man vil kalde væsentlige, skulle mindst tusind direktiver behandles her om året. Det beviser meget godt, hvor vanskeligt det er at følge de radikales forslag.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne også i dag vedstå, at der selvfølgelig er vanskeligheder med at skille ud, hvilke forslag der er så væsentlige, at de fortjente en orienterende behandling her, så offentligheden kunne følge med i, hvad der skete. Den vanskelighed består. Men jeg er glad for hr. Ivar Nørgaards indlæg alligevel, fordi det afdækker, at hvis vi kunne finde en metode til at fastlægge, hvad der var væsentligt, kunne man følge det beslutningsforslag, som vi tidligere har fremsat, og så ville hr. Ivar Nørgaards modstand imod det, måtte jeg forstå her, være reduceret eller måske helt forsvinde.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

I betænkningen siger det radikale venstre, at da det ikke har været muligt at få flertal for det radikale venstres forslag om, at forslag til væsentlige EF-direktiver og -forordninger skal undergives en behandling i folketingssalen, inden de vedtages i EF, ønsker mindretallet, at der efterfølgende finder en drøftelse sted. Den eneste måde at sikre dette